

vi kalde det. Alle saadanne Forhold gøre, at Forskelligheder paa det ene Omraade med Rette kunne kræve Forskelligheder paa andre Omraader. Derfor har jeg heller ikke anset det for at være Opgaven at imødekomme visse Ønsker gaaende ud paa at komme bort fra Reglerne. Jeg ved nok, at der har været saadanne Ønsker, de ere ogsaa komne til Orde under Forhandlingerne i Gaar, om end ret svagt, fra navnlig et Par Medlemmer. Men jeg tror at turde sige, at i al sin Almindelighed er der ikke stærke Ønsker om at komme bort fra de faste Regler eller med andre Ord at faa forøget Tallet af dem, paa hvilke der kan lignedes Kommuneskat efter fuldstændig frit Skøn uden nogen som helst Regler. Jeg tror ikke, det kan siges at være i al sin Almindelighed et Ønske hos Ligningsmyndighederne, og naar det kommer til Stykket, ej heller hos Skatteyderne. I de for Resten ikke faa Aar, hvor jeg som Sogneraadformand har været med til at lægge Ligningen i en ganske vist ikke meget stor Landkommune, har jeg haft Lejlighed til at prøve baade det, man kalder Ligning efter bedste Beskub, og Ligning efter de Vedtægter, som bleve udfærdigede i Henhold til Skattelovene af 1903, og jeg tør sige, at ikke alene for mit eget Vedkommende, men ogsaa for de Sogneraadmedlemmers, jeg havde Lejlighed til at arbejde sammen med, var det en stor Tilfredsstillelse, da vi fik faste Regler. Paa Landet kender man jo hinanden saa godt, og der henvender man sig, naar man vil gøre Ophævelser over sin Skat, personlig til Ligningsmyndighederne og siger: Nu har jeg været henne at se paa Ligningen, og jeg kan ikke forstaa, hvorfor jeg skal betale saa meget mere end i Fjor, eller at den eller den skal slippe saa meget billigere end i Fjor. I saadanne Tilfælde er det, selv om de vedkommende maaske alligevel ende med at klage skriftligt, meget behageligt at kunne gøre Rede for, hvorfor vi for de enkeltes Vedkommende ere naaede til dette bestemte Beløb. Det er en stor Behagelighed for dem, der skulle foretage Ligningen, at have bestemte Regler at gaa efter. At forhøje det skønsfrie Minimum vil i Virkeligheden bevirke, at der bliver et større Tal end nu, for hvilket der er Plads

for Misforstaaelser og mere eller mindre højludte Beskyldninger for, at der er blevet lignet rent vilkaarligt. Og de paagældende Ligningsmyndigheder kunne nok saa meget sige: Ja, men vi have mellem os selv layet visse Regler, som vi følge ved Ligningen af Skat for deres Vedkommende, som ere under det skønsfrie Minimum. Det betyder alligevel ikke det samme som at have Regler i Vedtægterne.

Og jeg skal gøre opmærksom paa, at dette, at man kan forhøje den Procent, der benyttes ved Forhøjelsen, fra 25 til 35 og ved Nedsættelsen, fra 65 til 75, har netop gjort det endnu mindre nødvendigt at sætte Grænsen for det skønsfrie Minimum op. Jo mere Frihed, der er til at forhøje eller nedsætte, des lettere kan man ligne retfærdigt ogsaa paa de mindre Indkomster, saa man aldeles ikke kan gøre Krav paa, at begge Dele skulle tages med. Hvis man ikke vil gaa med til de 10 pCts. Forhøjelse eller Nedsættelse udover det, der er i den gældende Lov, kunde der maaske være Tale om at forhøje det skønsfrie Minimum, men det er baade for dem, der skulle ligne, og dem, hvorpaa der skal lignedes, langt at foretrække at forhøje Nedsættelses- og Forhøjelsesprocenten. Man kunde ogsaa gøre noget andet og sige: naar vi kunne faa Ret til at forhøje Tillægs- og Nedsættelsesprocenten, saa kunde man endogsaa sætte det skønsfrie Minimum ned i Stedet for, som enkelte have nævnt, at sætte det op. Det har jeg ikke fundet Anledning til at foreslaa, jeg har ment, det maa blive, som det er. Men jeg vil forvare mig imod, at min Forhandlingsvillighed, som jeg ellers skal give Udtryk, skal strække sig til, at de 800 Kr. og 1000 Kr. for Land og Købstæder skulle forhøjes samtidig med, at man beholder det, her er foreslaaet, eller endog gaar videre med Hensyn til Forhøjelses- og Nedsættelsesprocenten.

Der er fra forskellige Medlemmers Side udtalt mere eller mindre stærke Ønsker om, at man kunde faa en Formuebeskatning med ind under Bestemmelserne om den personlige Kommuneskat. Jeg er ikke i og for sig nogen Modstander af en Formuebeskatning, og jeg indser fuldt vel, at den i mange Tilfælde baade har sin Berettigelse og sine For-